

MICHAELA MITROCI
**ZA HRANICÍ
MINULOSTI**

ZA HRANICÍ MINULOSTI

Michaela Mitroci

*Věnováno Jaroslavu Adamcovi a všem, kteří stejně jako
on věří, že život je krásný.*

Vzpomínáme.

PROLOG

„Dobrý den, Sáro, prosím, pojd'te. Posad'te se.“ Ukazuje mi doktor v naškrobené košili pistáciové barvy na velký kožený a od pohledu pohodlný gauč, na kterém se jistě již vystříдалo mnoho ztracených případů.

„Takže, je to naše první sezení a již to, že jste tady, je velký a důležitý krok. Vydala jste se na cestu k uzdravení, Sáro.“

Rozhlížím se po jeho kanceláři, kde jsou bleděmodré stěny pokryté všemožnými certifikáty a diplomy zarámovanými v lesklých zlatých rámech.

Máma se musela plácnout pěkně přes kapsu. Vypadá to na skutečného odborníka.

Na policičce leží nějaké ocenění ve tvaru obnaženého lidského mozku, z čehož se mi dělá šoufl. Ještě několikrát k němu zabloudím očima, než se přinutím udělat další pohyb směrem k pohovce.

„Tento krok jste učinila, protože jste uvnitř silná a chcete se uzdravit. Je to tak, Sáro?“ klade důraz na mé jméno zas a znovu, ale i tak ho sotva vnímám. Je to ponižující... S nevolí se pokládám na pohovku, která při dosednutí vypustí vzduch. „Sáro?“

„Pardon?“ omlouvám se za opožděnou reakci na jeho proslov v naději, že zopakuje svou otázku ještě jednou.

„Z toho si nic nedělejte - přírodě neporučíme,“ pokrčí rameny.

„Cože, já ne...“ rudnu. Tohle je teprve ponižující! Ignoruje můj

protest a pokračuje ve svém monologu, zatímco já se neodvažuji pohnout na té zákeřné pohovce byt' jen o píd'.

„Ztratit někoho, koho jsme milovali, je jedna z nejhorších věcí, která nás může potkat. Zvláště, pokud ho ztratíme za takových okolností. Cítíme tu ohromnou nespravedlnost a ptáme se proč,“ doktor je již očividně obeznámen s mým případem.

„Někdy se ptám, jestli by nebylo lepší, kdybych Richarda nikdy nepoznala,“ vylítne ze mě trýznivá myšlenka.

„A skutečně byste to tak chtěla?“ upírá na mě pohled, zatímco si mne rukou pečlivě zastřiženou bradku, ve které mu prosvítá několik šedivých vousů. Musí mu být kolem padesátky. Je štíhlý a na nose má otačený červený flíček, jak si teprve před chvílí sundal brýle. Vlasy má lehce prořídle a jeho modré oči jsou zvědavé a plně nepředstíraného zájmu.

Nejspíš vážně profík.

„Ne... nikdy... jen je všechno... Je to mnohem těžší, než jsem si kdy dokázala představit – slíbila jsem si, že budu silná a při vzpomínce na Rika se budu usmívat. Slíbila jsem si to v den, kdy jeho rakev zmizela pod hromadou hlíny, a já si myslela, že je to nejhorší a nejtěžší den v mém životě, ale mýlila jsem se – ty dny jsem měla teprve před sebou.“

„Je zcela normální, že nějakou dobu trvá, než si přiznáme, co se skutečně stalo – než si připustíme realitu, kterou si vlastně ani nechceme připustit.“

Mohl bych Vám napsat nějaké prášky, které by vám pomohly, postavit se na nohy.“

„To nebude třeba. Myslím, že když to na mě přijde, stačí mi sklenička vína... možná dvě.“

Nejsem přeci žádná narkomanka.

„Vaše matka říkala, že se uklidňujete alkoholem, ale to není zrovna nejlepší řešení,“ vykulím při jeho slovech oči. „Vy se té minulosti musíte zbavit jinak.“

Jsem v šoku! Matka ze mě udělala nejen blázna, ale i alkoholičku. Chci odejít – hned, jenže už zase mám tu vlezlou nutkavou potřebu, se obhajovat.

Je silnější než má sebeúcta.

„Tak to vůbec není. Jenom mi to pomohlo na chvíli být zase sama,“ špitnu. „Viděla jsem ho všude, kam jsem se podívala – seděl vedle mě na gauči, sledoval se mnou zámecký rybníček v parku, smál se, když jsem zavřela oči. Slyšela jsem, jak šeptá – říkal mé jméno – *má sladká Sáro*, chvíli před tím, než jsem se probudila. Cítila jsem jeho dech u ucha, ale když jsem otevřela oči, nebyl tam. A to na tom bylo nejhorší.“

Takže, pomohlo mi to být aspoň na okamžik sama – bez bolesti v srdci. Chápete?“ proplétám prsty a zírám do země.

„Dobře, Sáro, děkuji za upřímnost. Řekl bych, že se držíte minulosti zuby nehty, ale je čas udělat za ní čáru. Musíte překročit hranici, kterou jste si za ty měsíce sama vystavěla, ale nesmíte to vnímat jako ztrátu vzpomínek na Richarda, pouze jako zpřetrhání řetězů, které Vás svazují a způsobují tu bolest, kterou cítíte. Té se chceme zbavit. To hezké musí zůstat.“

„Jenže každá ta krásná vzpomínka samotná mě zraňuje.“

„Ne, Sáro, ta bolest přichází až později – až ve chvíli, kdy si myslíte, že tohle už nikdy nezažijete. Sama jste to řekla – nejvíc bolí, když Richard zmizí.

Jenže to není pravda, a to si musíte uvědomit. Tím začneme. Až se v příště vrátí zase nějaká vzpomínka na Richarda, nebudete ji vnímat jako něco ztraceného, ale jako něco, co zase ucítíte. A teď, Sáro, popište mi ten pocit štěstí, když vzpomínky přicházejí.“

„Pocit?“ zavírám oči. „Je to... teplo. Rozlívá se mi po celém těle a šíří se až do konečků prstů. Nutí mé srdce bít rychleji. Myslím, že neexistuje nic, co by mohlo to spojení narušit... překonat... Ano, nic nemůže překonat ten pocit bezpečí. A jeho doteky, jako by se mi vepisovaly navždy do kůže – je to jako dokonalé šílenství, ve kterém bych chtěla setrvat navěky...“

KAPITOLA 1.

LISTOPAD

Vzpomínám na chvíle, kdy jsem se cítila tak hrozně moc šťastná – víc, než jsem si kdy dokázala představit... víc, než jsem kdy snila.

Sny jsou fajn. Mám je ráda. Někdy, když spím, slyším jeho hlas. Je to jako by mi šeptal do ucha; tak moc reálné. Strašně bych si přála, aby to bylo skutečné, ale není. Richard je pryč – je pryč už víc než rok, vím to – samozřejmě.

Někdy se probudím a po tvářích mi tečou slzy. Je to zvláštní, protože ve snech, kde ho vídám, je mi dobře. Snažím se přenést ten pocit i do dalšího obyčejného dne, ale hrozně rychle se vytrácí, stejně jako jeho obraz v mé mysli při probuzení.

Chvíli na mě hledí ty černé oči, jejichž pohled mě vyváděl z rovnováhy, a vzápětí blednou. Ztrácí svou jiskru, zdají se chladnější a najednou zírám na bílý strop nad sebou.

No bílý... Chtělo by to vymalovat. Promnu si oči.

Možná, bych dnes mohla koupit kyblík s barvou a udělat to. Jo, to mi přijde jako dobrý plán pro další prázdný a zbytečný den.

Hrabu se z matrace a kocour nespokojeně zamňouká, když mu vytrhnu tenkou vatovou peřinu zpod hlavy. Omluvně k němu natáhnu ruku, které vyjde vstříc.

Odpuštěno.

Protáhne se, přičemž záda propne jako luk. Kdejaká jogínka by se od něj mohla učit.

Hladím ho po hřbetě. Spokojeně vrní.

Aspoň někdo.

„Ahoj, jak ses vyspal?“

Mňoukne... a ještě jednou.

Přemýšlím, co to znamená. Moje myšlenky doprovází hlasité kručení v žaludku. „Taky mám hlad.“ Vstanu a kocour mě následuje. Vyskočí na přeplněnou linku, kde se obratně vyhýbá špinavému nádobí.

„Dneska se mi o něm zase zdálo,“ vyprávím mu, když vymačkávám masovou kapsičku do misky a on mi naslouchá... na rozdíl od Kat nebo mámy. Pro ně je to zakázané téma.

Chrání mě – svým způsobem. Vědí, že když o něm začnu, končí to vždy pláčem. Není divu, že časem dospěly k závěru, že mi tyhle rozhovory zrovna neprospívají.

Bože, tady je bordel!

Je vůbec možné zaplnit třicet pět metrů čtverečních nepořádkem?

Zvednu široký válec z vosku s vůní vanilky.

Pořád hezky voní.

Sotva vdechnu tu jemnou vůni, zašimrá mě v nose.

Je to asi už docela dlouho, co jsem naposledy stírala prach, soudě podle kolečka, které se pod svíčkou leskne, obklopeno zašedlým popraškem okolo.

Fuj. Přejeďu prstem po baru a Tydýt si na souhlas pšíkne.

„Fajn, dneska tu uklidím,“ slibuji kocourovi i sobě.

Vlasy si stáhnou gumičkou pohozenou na lince hned vedle kelímku od jogurtu, který tam leží od večera, zanořený do kelímku, který tam leží z předvčerejška.

Mám fakt hlad.

V lednici toho moc není, což mě vlastně nepřekvapuje, protože nevařím.

Už jsem rezignovala.

Nejsem prostě dobrá kuchařka, a asi ani nebudu. Ještě bych někoho mohla otrávit a skončit za mřížemi. To nemá cenu riskovat.

Rychlovarná konvice chrčí, jak ohřívá vodu na ranní čaj. Pozitivně laděný hrníček s nápisem *Ranní ptáče, dál doskáče*, mě na první pohled rozčiluje.

Co je to za nesmysl?

Nemám ten hrneček ráda, ale všechny ostatní leží použité ve dřezu.

Jasně, že vím, že to není myčka a nejspíš se samy neumyjí, ale taky nikam nezmizí, takže mytí nádobí počká. Nespokojený žaludek má přednost.

Pekárna je stále přes ulici. Díkybohu, aspoň něco se nezměnilo... a můj fanklub už na mě nepokřikuje od té doby, co jsem jim řekla, ať drží hubu jen chvíli předtím, než jsem se rozbřečela a mrsknula po nich koblíhy.

Bývala jsem tou dobou trochu přecitlivělá – trochu víc, možná.

Stejně si to zasloužili!

Dnes to ale vidím spíš na koláčky, nebo také ne. Hrabu se

v kabelce. Peněženka leží na dně pod spoustou posmrkaných papírových kapesníků, které tam házím, když na mě přijde nečekaný záchvat pláče, takže chvíli trvá, než tu hubenou lehkou placku najdu.

Koláčky dneska nebudou. Spíš rohlíky. Zásoby peněz se tenčí úměrně s mojí peněženkou.

Jsou to už dva měsíce, co se rozhodli zavřít můj krámk. Tu přehlídku hrůzy...

Snažím se zorientovat v čase, zatímco se bezcílně potuluji po místním parku s rohlíkem v jedné ruce a termoskou v druhé.

...nemůžu jim to mít za zlé, protože návštěvnost se za poslední dobu znatelně snížila – tak ze dvou lidí na nulu. Nemělo smysl dál zabírat nevkusným oblečením tolik prostoru a ještě za to platit nájem.

Už dva měsíce...

Zvláštní...

Zdá se mi, že čas ubíhá tak strašně pomalu. Třeba teď – každá minuta je zbytečně dlouhá, nekonečná a k ničemu, ale když se za tím ohlédnu nazpět, nevím, kam všechny ty prázdné dny zmizely. Stejně jako to poslední podzimní listí, které barevně malované stromy v místním parku upouštějí kolébavým pohybem k zemi. Jeden list a další jeden... Dřív, než si to člověk vůbec uvědomí, jsou větve holé a zbývá jen ptát se, kdy spadl ten poslední?

Vypadá to kouzelně. Podzim je dobrý malíř, řekla bych.

A co ten muž stojící na břehu jezírka plného kačen?

Ty tmavě modré výrazné pruhy, které za sebou zanechává jeho štětec, svítí až ke mně. Předpokládám, že se pokouší namalovat jezírko před sebou.

Chlap znovu máchne štětcem.

Musím se smát, protože hbitý pohyb působí trochu komicky – je příliš rychlý, než aby mohl vytvořit nějaký detail, ale za to prožitý naplno.

Není to poprvé, co mě malířův zápal zaujal. Zase má na hlavě šátek. Myslím, že minule měl jinou barvu. Kalhoty má pokapané od barvy a přes rameno má přehozený špinavý hadřík. Za uchem má zastrčený druhý menší štětec. Nevnímá lidi, kteří mu procházejí za zády. Nejspíš nevnímá ani moji přítomnost. Má svůj svět plný barev a zmatených tvarů. Vypadá tak spokojeně...

Nemůžu od něj odtrhnout pohled – když na něj hledím, vidím sebe samou. Také jsem bývala taková. Seděla jsem v kavárně, psala svůj román – žila se svými postavami. V těch chvílích jsem se ocitala v takovém světě, ve kterém bych si přála zůstat navždy.

Derek a Klarisa teď už mají jistě mnoho dětí. Vášnivě se milují každý večer a neexistuje nic, co by je mohlo rozdělit. Není tu místo pro ztrátu milované osoby. Je o tolik jednodušší v tomhle smyšleném světě žít a přežít.

Možná by bylo fajn, začít zase psát. Určitě by to bylo fajn, kdyby každý můj pokus nekončil po pěti stranách nějakou šílenou tragédií.

Sedím jenom pár metrů od nadšeného malíře a zapíjím suchý rohlík čajem z termosky. Tohle je má oblíbená lavička s výhledem na jezírko s vodotryskem. Většinou je obsazená, ale dnes ne – dnes totiž

není zrovna dobré počasí na vysedávání. Nepříjemně mrholí a jemná mlha tvořená z droboučkových kapiček se mi vznáší před očima.

Už to musí být alespoň hodina. Sotva vnímám, že se chvěji.

Nastydneš. Jdi domů.

Jeho hlas mě kárá. Rozléhá se mi uvnitř hlavy jako zpěv sboru kostelem.

„Ještě nechci,“ odpovím mu tiše. *Ne teď, když je tady.* V duchu ho prosím, aby ještě něco řekl, jenže slyším už jen ticho – prázdnotu vlastních myšlenek.

Je tu takový klid. Vzduch voní podzimem; voní deštěm a vlhkou hlínou, kterou po sobě ta nekonečná noční sprcha zanechala; voní tak, že mě to nutí dýchat... voní životem.

První velká kapka dosedne na mé rameno sotva hluboce nasají vzduch do plic, abych si užila ještě trochu té krásné vůně, než uposlechnu starostlivý rozkaz.

Mladík s šátkem si zamračeně prohlíží potemnělou oblohu. Dnes se to střídá. Chvilí svítí slunce a za okamžik zase zmizí za černé mraky. Nezdá se však, že by pro tentokrát mělo zůstat jen u těch pár kapek.

Štětce zamazaný od barvy strká za druhé ucho, zřejmě mu nevadí, že se zašpiní. Přes svůj výtvar přehazuje hadr, aby ho uchránil před deštěm. Netrápí se nějakým skládáním stojanu – bere ho celý.

Odchází a já mám najednou pocit, že bez něj to tady není to stejné kouzelné místo.

Zvedám se z lavičky. Déšť zesiluje. Nevadí mi to, protože příliš nestudí... naopak je příjemně osvěžující. Je fajn, cítit něco jiného než horkost slz, které se mi tlačí do očí.

Kráčím na místo, kde ještě před chvílí stál dřevěný stojan s obrazem parku. Jen malý kousek od břehu jezírka, které se teď vlní s nárazem každé jedné kapičky na tmavě modrou hladinu. Stovky, možná tisíce drobných kroužků se postupně rozpínají a zase mizí.

Mokrý vlasy se mi lepí k tvářím, na kterých se déšť mísí se slzami, které náhle a nezadržitelně unikají z mých očí.

„Riku“, splyne mi z úst příliš potichu, než aby to někdo slyšel, a déšť se postará o to, aby ani nikdo neviděl moje trápení.

Dýchám o něco rychleji a po chvíli je to zase dobré. Lepší.

„Už jdu domů, Riku. Je mi zima,“ pousměju se.

Jsem už celá promočená. Klepu se. Skutečně nejvyšší čas na návrat – nestojím o zápal plic.

Vykročím směrem k cestičce vedoucí ven z parku, ale okamžitě se zarazím.

Myslela jsem si, že malíř odešel, ale zdá, že se pouze ukryl pod holé, ale přesto husté koruny stromů a dál pokračuje ve svém umění.

Zastydím se, že jsem se mu vecpala do výhledu, ale on se netváří našťavaně. Netváří se vůbec nijak. Jenom na mě civí.

Trapně skloním obličej.

Co všechno ten kluk viděl?

Cinknutí telefonu mě vysvobodí z myšlenek. Rychlost, jakou se vrhnu na prohrabávání kabelky, připomíná puberťačku, které se po týdnu ozve její kluk.

KAT: UŽ MÁŠ PRÁCI? K.

JÁ MÁM TOLIK PRÁCE.

Odepisuji relativně klidně, ráda za to, že už více nemusím čelit pohledu malíře.

KAT: NĚCO BYCH PRO TEBE MĚLA. STAVÍM SE VEČER.

NEVÍM, JESTLI BUDU DOMA.

KAT: HAHA.

Protáčím oči a Kat nad svým mobilem zřejmě dělá to samé.

KAPITOLA 2.

Krémová, zářivě bílá, smetanová, perlově bílá, matná bílá...

Vskutku existuje tolik druhů bílé?

Prohlížím nejsvětlejší řadu barev v plechovkách bezchybně zarovnaných jedna vedle druhé a nemůžu se rozhodnout, ačkoliv vlastně vypadají všechny stejně.

A není to vlastně jedno? Hlavně, že ráno nebudu koukat na léty zažloutlý strop. Naposledy ho maloval táta v době, kdy jsem se do bytu nastěhovala - a to už je hodně dlouhá doba.

Po nekonečném rozmyšlení do košíku vložím tu s nápisem zářivě bílá a chvíli si ji ještě prohlížím, abych došla k závěru, že se mi vůbec nelíbí.

Ne, ani jedna z těch světlých barev se mi absolutně nezamlouvá, a tak když opouštím oddělení, mám trochu naspěch. Chvátám zbaběle k pokladně, než si to rozmyslím.

Platím kartou a doufám, že to projde. Ještě by tam něco být mělo. Bylo by lepší zkontrolovat zůstatek, anebo možná radši ne...

Tak a je to!

* * *

„Co-to-do háje-je!“

„Musela jsem vymalovat, už to vypadalo vážně děsně,“ pokrčím rameny nevinně.

„To je... černá? To jako vážně, Sáro?“ prohlíží si Kat znechuceně strop.

„Hm. Líbí se mi to.“

„To se z tebe stává nějaký pošahaný emo? Nechceš si ještě nabarvit vlasy na černo, načesat patku přes obličej a řezat si ruce žiletkou?“

„To ne, ale...“

„Co ale?“ protáčí oči.

„Vážně se mi to líbí – připomíná mi to *jeho* oči.“

Už jen slyším hlasitý povzdech a paže, které měla do teď založené v bok, rezignovaně klesají k jejím dokonalým bokům rýsujících se pod upnutou sukni.

„Sáro...“ vydechne tiše.

„Já vím, já vím... musím se už pohnout dál. Nemusíš mi to opakovat pořád dokola.“

„Jenže já mám o tebe, Sáro, strach. A nejen já.“

Víš, je mi strašně líto, co se stalo, jenže tím, že se tu zavřeš, nebudeš jíst a všem se budeš vyhýbat, tím se nic nezlepší.“

„Já jím,“ protestuji.

„Jo jasně, prosím tě, vždyť bys neprošla ani vstupní selekcí v koncentráku.“

„To bylo hnusný,“ zamračím se.

„Je to pravda. Vypadáš hrozně. Počkej, za chvíli přestaneš mít menstruaci a nebudeš moct mít děti.“

„Myslím, že to je teď poslední, co mě trápí,“ odbudu ji mávnutím ruky.

„Tvoje mamka se ptá, jestli sis to nerozmyslela s tím psychologem?“

„Vážně? Tebe?“

„Prý jí nezvedáš telefony.“

„Nezvedla jsem jeden z milionu hovorů. Kat. Jeden z milionu!“ uvedu Kat do reality.

„Možná by ti to pomohlo, Sáro.“

„Máš víno? To by mi teď pomohlo víc,“ končím tohle nepříjemné téma.

„Máš mě,“ zabodne prst do mého ramene a vrací se pro igelitku ke dveřím.

Připadám si ve svém vlastním bytě jako na návštěvě. Zatímco já sedím na gauči, Katrin prohledává skříňky v naději, že objeví nějakou čistou skleničku... nebo možná cokoliv, co v sobě udrží tekutiny.

Je trpělivá. Beze slova otvírá už třetí a poslední skříňku. Nekomentuje tu hromadu nádobí ve dřezu. Občas jí tam sice ujede pohled, ale stále mlčí.

Kat hledá a najde. Staré zaprášené, ale funkční skleničky hodně vzadu a vysoko, kam bych dosáhla, jen kdybych vylezla na linku.

Pod proudem vody vymývá vrstvu prachu.

„Promiň,“ hlesnu tiše.

„Vím, že to stojí za hovno, Sáro,“ podává mi obyčejnou sklenku na vodu plnou vína.

„Jo, to jo.“

„Ale bude dobře. Vzpomínám si na mámu, když umřel táta. To bylo taky na hovno.“

„Víš, co bylo pro mě nejtěžší?“ Zírám na ni v očekávání, protože o tom nikdy předtím nemluvila. „Nejhorší bylo vidět mamku, jak každý den brečí. Vážně, to bylo stokrát horší než to, že už tady táta není.“

Myslela jsem, že to nezvládne a bála se, co bude se mnou, když ztratím oba.

Někdy, když jí to chytlo, tak hlasitě řvala klidně hodinu v kuse. Seděla jsem v pokoji, pohupovala se a zacpávala si uši ve snaze uniknout tomu křiku, protože mě to děsilo.“

„Kat, tohle mi nepomáhá,“ zavrtím hlavou.

„Jasný... no každopádně tím chci říct, ať se na ni podíváš dneska. Sice to nějakou dobu trvalo, ale časem i ta největší bolest vyprchala. Když si našla Pavla, jakoby se všechno otočilo. S novou láskou, dokázala přijmout i tu starou. Všechny ty vzpomínky na tátu a zaštrachaný fotky znova oprášila. Smířila se s tím.“

Ta bolest odejde, Sáro, ale není dobrý na to být sama. Proto, prosím, neodháněj lidi, kteří ti chtějí pomoci.“

„Myslím, že už se to lepší. Fakt je to docela v pohodě,“ upiju ze skleničky.

„Jo, ten strop o tom vypovídá,“ protočí oči a dá se do smíchu.

Je to příjemný zvuk. Nutí mě se přidat. Trochu jsem již odvykla a přijde mi to tak nějak zvláštní, ale hřeje. Ten smích vážně hřeje u srdce... a možná i to víno, co se mi rozlévá v žaludku, odkud

dopravuje alkohol do těch správných míst.

S Katrin je to všechno snazší. Ubíhající čas dává více smysl... za to její výběr filmů, je čím dál podivnější. Dneska je to Noc ožvlých mrtvol a já znovu musím přemýšlet, zda mi tím chce něco naznačit.

Sedíme vedle sebe na gauči. Po dnešku na něm zbude asi několik červených flíčků. Klátící se zombie vypadají trochu komicky a pokaždé, když zopakují příliš hlubokým hlasem *Mooozky*, mi Kat vjede rukou do vlasů a napodobuje ten zvuk. Řehtám se, až se mi klepe ruka se skleničkou.

„Kat! No tak!“ směju se dál.

„Pustíme si ještě dvojku,“ skočí po ovladači.

„Vždyť je to hnus.“

„No právě.“

Nevím kolik minut z pokračování uteklo, ale začínají mi padat oči. Nemá cenu vzdorovat. Hlavu mám položenou na kamarádkčině rameni. Zpod zavřených víček mi stéká tichá slza. Nebrečím nahlas. A ta slza je jedna jediná. Necítím žádnou bolest, jenom příjemný klid, který mi přináší víno a Katrinina přítomnost... žádný Richard.

* * *

„Tam v hradu obrostlém trním
spala jsi, Růženko spanilá,
a muže, jenž byl tvým prvním,

z věčného spánku jsi vinila.
Tam za zdmi s voňavým kvítím
ztrácela panenka naději,
zda její princ někdy vrátí se...
snad dříve, a nebo později.“

Kat čte básničku, kterou jsem nechala v záložce na notebooku s důrazem na každé slovo.

Nejspíš je už ráno, ale mně se vůbec nechce vstávat. Slyším, jak usrkává z šálku horkého čaje. Tu vůni poznávám – levandule.

Převalím se na druhý bok a ona okamžitě ví, že jsem vzhůru.

„To jsi psala ty?“

„Ne,“ zamručím ještě rozespale.

„Přezdívka Tragikomik by k tobě ale seděla.“

„Díky.“

„Dala ses na básničky?“

„To ne, ale ráda čtu jeho tvorbu. Je taková trochu depresivní, romantická a občas se v ní najdu.“

„Myslíš, že to píše chlap?“

„Určitě. Někde tam odpovídal na komentáře.“

„Tak mu napiš,“ navrhone Kat s nadšením jí vlastním.

„Hned, jak se probudím.“

„Nedoporučuji.“

„Proč?“ otevřu oči až příliš prudce a odpověď je více než jasná. Černá... příliš mnoho černé v kontrastu s bílým mlhavým dnem.

„Myslela jsem, že jsem se probudila v rakvi,“ nakrčí nos.

„Na umělém světle to vypadalo trochu... míň černé.“

„Sáro... já myslím, že černá je pořád černá...“

„To by ses divila.“

„Ne, nedivila. Když je trochu světlejší, je z ní šedá. Ta má už trochu víc možností. Víš ty co? Až příště přijdu, domalujeme tam hvězdičky.“

„Hm,“ Kat se zdvihá z gauče a hrnek pokládá na stůl.

„Budu muset běžet, šípková Růženko. Umřela bych tady hladý.“

„Zajdu ti pro snídani,“ cítím se rázem trapně.

„Jen se pořádně vyspi, Sáro. Slib mi ale, že se na to aspoň podíváš,“ mávne na mě papírem.

„Co je to?“

„Říkala jsem, že jsem ti sehnala práci,“ usměje se a zdvihne rošťácky obočí.

„Slibuji.“

KAPITOLA 3.

Výborně! Ona řezavá bolest v krku, kterou jsem ráno po probuzení považovala za vyschlé hrdlo po dvou láhvích vína, se zdá být něčím jiným. Nejspíš následkem mého včerejšího litování se uprostřed slejváku.

Probůh, to tedy bolí, jak šmejd!

Ani si nepamatuji, kdy jsem naposledy marodila, ale asi to bude vcelku dlouho. Tohle bych si fakt jinak pamatovala.

Každé polknutí mě nutí se bolestně ušklíbnout, jak se sliny snaží dostat přes struhadlo uvnitř mého krku. Jsem na sebe naštvaná.

Stálo mi tohle za to? A co teď?

Sedím na rozložené matraci a prsty si mnu dvě velké nateklé boule kousek pod ušima - nejspíš mandle, které přes noc narostly do obřích rozměrů. Skoro bych si myslela, že mi rostou další dvě hlavy - bolest by tomu odpovídala.

Sama pro sebe protáčím oči a jdu to, co jsem nahmatala porovnat s tím, jak to skutečně vypadá.

Vážně vypadám děsně. Ne tak zle, jak říkala Kat, ale hezký pohled to také není. Děvče v zrcadle, ačkoliv ho vídám denně, je mi cizí. Má mrtvé oči, bez jediné jiskřičky života. Tváře má růžové, ne... jsou rudé. Přitisknu dlaň na rozpálené čelo; horečka mi dodává barvu. Rty suché, popraskané a vyprahlé, lapající po vzduchu... motá se mi hlava.

Proklatě!

Svalím se k zemi. Rychle, ale koordinovaně, rozhodnutá sedět na chladivé podlaze do té doby, než mžitky před očima zmizí.

Netrvá to dlouho.

Ze skříně беру čisté triko, ze šuplíku kalhoty a z věšáku v předsínce svetr. Kabelka stále leží na zemi. Házím si ji přes rameno a napůl mimo se belhám k výtahu. Při čekání si opírám čelo o kovové dveře ve snaze se zchladit.

Uvnitř kabiny s taškou na kolečkách stojí paní Nováková – zatrpklá jedovatá babka z pátého patra. Je to důchodkyně a mně je hloupé k ní přistoupit. Uvažuji, že nechám výtah odjet a počkám si raději znovu.

„Tak co, jedete nebo se mě štítíte?“ vyštěkne nevrle, když stále držím dveře.

„Jistě, jedu,“ vydechnu.

Zůstávám, co nejdále od ní a ona si to i nadále špatně vykládá. Tváří se naštvaně. Úplně vidím, jak se to v ní vaří. Vím, že jí to nedá.

„Nemusíte se bát, nemám lepru,“ promluví uraženě.

„Vážně? Ale já asi jo,“ přinutím se k pevnějšímu hlasu i za cenu dalšího polknutí.

Stařenka na mě nenávistně zírá... hledí na má záda. Musím rychle na vzduch. Slabost v nohách a mžitky před očima od rostoucí horečky mě dohánějí.

* * *